

Láttam a Sátánt villámként leesni az égből

Lekció: Lk 10,1-4/Textus: Lk 10,17-20

2014. június 29.

Elkezdődött a nyár! Kicsit mindenki fellélegzik, megjött a jó idő, hétágra süt a nap, élvezzük a meleget. Sokan elmennek nyaralni, akár hetekre is. A prédikációs sorozatnak is vége. Az istentiszteleteket rendszeresen látogatók tudják, hogy Pál apostolnak az Efézusiaknak írt leveléről volt szó az évben, hónapokon keresztül; hatalmas jelentőségű, első hallásra nehezen emészthető kijelentéseket, a hívőkről, életükről, a keresztyéni létről és az egyházzal szülő igazságok hangzottak el. Gondolhatná valaki, hogy egy ilyen időszakban adott lenne „könnyedebb” igékről, kevésbé fajsúlyos szakaszokról prédikálni, ami „hozzásimul” a „nyári időszámításunkhoz”. Ráadásul foci VB. van, mindenki – de legalábbis a többség – azt nézi... Egy ilyen uborkaszézonban nem túl erős egy olyan igét felolvasni, ahol démonokról, a Sátánról van szó?

Azt kell, hogy mondjam, nem. Először is a Szentírásban nincsenek „könnyedebb” igék, hiszen mindegyik megszólíthat személyesen, és ha megszólít döntésre hív, bűnbánatra készítt, elgondolkodtat, egzisztenciálisan megérint, és ilyen értelemben életformáló, vagy jövőformáló mindegyik. Másrészt ne felejtsük el, hogy maga Isten Igéje int minket arra, hogy legyünk éberek!

Ezért aztán azt gondolom, hogy jó, ha emlékeztetjük magunkat, időről – időre, újra és újra arra, hogy kik vagyunk keresztyénként, mik vagyunk, mit kaptuk, ki a mesterünk, mire lettünk elhívva, milyen feladatot és megbízást kaptunk, milyen felelősségünk van mindebben. **Jó arra is újra odairányítani a figyelmünket, hogy mi az a nagyobb perspektíva, ahol az előzőek megtörténtek és történnek, ahol minden lejátszódik. Mondhatnánk úgyis, hogy néha nem árt kicsit elidőzni azon, mi az a spirituális – láthatatlan színtér, ahol minden történik, ill. hogy milyen erők és hatalmak állnak a háttérben.**

Főleg olyan időszakokban jó emlékeztetni magunkat, amikor a külső körülményekből fakadóan esetleg ellankadnánk, hátradólnánk, lazítanánk egy kicsit. Ráadásul mindezek túl ott van még egy hátráltató tényező, mégpedig az, hogy időről – időre, koronként az evangélium (és itt most az egész Szentírás tanúságára gondolok) bizonyos pontjai, részletei háttérbe szorulnak. Természetesen főleg azon részletei, amelyek az adott korról, korszellemmel a legkevésbé összeegyeztethetőek.

Már Jézusnak a 70 tanítványhoz intézett határozott szavai – parancsa is ilyen kijózanítóak. A lekciónban elhangzó igeszakasz – amely a prédikáció textusát előzi meg közvetlenül – azt a pillanatot örökítette meg, amikor Jézus, a 12 tanítvány kiküldése után már, elküldi a szélesebb tanítványi körhöz tartozó 72 (egy-egy kéziratokban 70) tanítványát, hogy menjenek el minden városba és faluba, és hirdessék a

Messiás, és Isten országának eljövetelét, mintegy előkészítve mindenhol Jézus szolgálatát. És **már itt is egy olyan momentum, az evangéliumnak egy olyan részlete jelenik meg, amely igencsak nehezen érthető, és nehezen átélhető ma: a tanítványság, ill. a tanítványság ára!** De miért is? Jézus azt mondja: „Most már tudjátok, hogy ki vagyok; ha követni akartok, utánam akartok jönni, akkor ez a feltétele. Tagadjátok meg magatokat, vegyétek fel a keresztet, minden nap, és kövessetek.”

Ez a küldetés valóban minden olyan önmegtagadást és lemondást megkövetelt tőlük, amiről korábban Jézus beszélt, hiszen nem kirándulni mentek: lemondást, engedelmességet, alázatot. Jézus azt mondja: „*elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.*” Veszélynek lesznek kitéve. Milyen kifejező kép: úgy küldi őket, mint bárányokat a farkasok közé. Azután a 4. versben azt mondja Jézus, hogy az útra ne vigyenek magukkal se erszényt, se tarisznyát, se sarut, amivel tulajdonképpen azt mondja tanítványainak: „meg kell tanulnotok, hogy rám támaszkodjatok, **MINDENBEN.**”

És ez a hetven tanítvány azt mondta, „rendben”. Az üdvösség fontos annyira számunkra, a megbocsátás, a mennyország annyira fontos számunkra, hogy minden árat megér nekünk; amit kérsz tőlünk, megteesszük.”

Ez, amit ők itt, a 10. fejezetben megtesznek, a mai ember számára természetellenesnek, szokatlannak tűnik. Megkívánja az embertől, hogy változtasson az elképzelésein, hogy a vágyaira adott esetben nemet mondjon, az álmaira, elképzeléseire, sokszor az alapvető kapcsolataira. Nos, ők ezt vállalták, de mi volt az eredménye?

A 17. versben ezt olvastuk: „*visszatére pedig a 72 tanítvány örömmel...*” (a legújabb fordításban más megoldással találkozunk: „visszatértek a tanítványok és örömmel mondták”, írja a RÚF. Azonban az eredeti görög szöveget a Károli fordítás adja vissza helyesebben: azaz „örömmel tértek vissza”). Álljunk meg itt egy pillanatra. **A 72 tanítvány örömmel tért vissza.** Senki sem halt bele a küldetésbe. Sőt, most mutatkoztak igazán késznek az egészre. Visszatértek, miután elmentek minden városba, miután számos helyen visszautasították őket (valószínűleg több helyről el is zavarták őket), szóval miután megtörtént velük mindaz, amire Jézus kiküldésükkor figyelmeztette őket. Itt tehát nem azért örömködnék a tanítványok, mert mindenhol, amerre csak jártak, rózsaszirmokat szórtak a lábuk elé, vagy mert óriási, kitörő ovációval köszöntötték őket, mint Istennek követeit. **Itt, hogy úgy mondjam, más jellegű, spirituális sikerről van szó.** Vegyük csak végig még egyszer: feladják az életüket, a komfortot, a pénzüket, a boldogulásukat. És mindezek után visszatérve, örömtől sugárzik az arcuk. **És mi rögtön kérdezzük: honnan ez az öröm? A tanítványság annyi és annyi lemondással jár, honnan eredhet paradox módon mégis ez az öröm? Ma ezt fogjuk megnézni (3 okot), mintegy bepillantva egy olyan lelki-szellemi valóságba, amely a ma emberének talán még furcsább, mint a mindent feladó követése Jézusnak, de ami**

mégis szervesen kötődik keresztyéni létünkhöz, és tanítványi mivoltunkhoz.

1. Az első ok az az isteni erő és hatalom, amely győzedelmeskedik a Sátán királysága felett.

A 17. versben azt olvassuk, hogy a tanítványok örömmel visszatérvén azt mondták: „*Uram, a te nevedre még az ördögök is engedelmeskednek nekünk*” (az eredeti szövegben démonokról – *daimonia* – olvasunk, de valójában régies nyelvezettel a fordítók az „ördögök” kifejezés mellett maradtak meg az Újfordításban is). Ez valami elsöprő, megsemmisítő hatalom.

Nem kell behatóan ismerni ahhoz a keresztyén teológiát, hogy tudomása legyen az embernek – legalábbis alapszinten – a Sátánról. A Szentírás alapján az ókori egyházatyák, őket követve a reformátorok is azt tanították, hogy Isten teremtménye maga a Sátán is a többi angyallal együtt, és hogy ő is, csakúgy, mint a többi angyal, eredetileg szentnek lett megteremtve. Isten trónja körül gyülekeztek, hogy magát Istent dicsőítsék és neki szolgáljanak. A Sátán volt a vezetője az angyaloknak, és a hagyomány szerint, mint felkent kérub, Isten mennyekben való dicsőítését vezette, de elbukott. A büszkesége megrontotta, önteltté vált, többé nem hódolt Istennek, hanem egynek tekintette magát vele, és fellázadt ellene. A Jelenések könyve 12. fejezete arról beszél, hogy az angyalok harmada vele együtt, az ő vezetése alatt bukott el. Mindezeket a szellemi lényeket tehát eredetileg Isten teremtette, hogy Őt dicsőítsék, és neki szolgáljanak, de elbuktak, így Isten kivetette őket az égből, és örök kárhozatra ítélte őket a lázadásukért, a tűz folyamában, és nem tehetik jóvá a lázadásukat. Ezek a lények a démonok. Annyi idősek, mint maga a teremtés, és azóta próbálják megghiúsítani Istennek a világgal, és benne az emberrel kapcsolatos tervét.

A Sátán, Istennek az ellensége, és mint ilyen, ellensége Krisztusnak is, ellensége a Szentléleknek, ellensége a Szentírásnak, ellensége az egyháznak, és tulajdonképpen ellensége minden embernek. Ezen kívül roppantul erős, annyira, – ahogy a Szentírás tanúságot tesz róla – hogy még maga Mihály, az arkangyal sem mert rá kárhóztató ítéletet mondani, hanem Istenre hagyta, hogy megítélje. A Biblia úgy hívja, mint „*e világ istene*”, „*a világ ura*”, vagy a „*levegő birodalmának fejedelme*”. Továbbá ő a „*hazugság atyja*”, a „*pusztító*”, „*rágalmazó*”, aki „*megcsalja az egész világot*”, a „*gonosz*”. És gonosz, ártani vágyó szándékaiban nincs egyedül, hiszen több ezernyi démon szolgál neki. Annyi idősek, mint a teremtés, és közben intelligensek, veszedelmesek, félre vezetnek, és természetfeletti erővel rendelkeznek, és szó szerint uralják az egész megtéretlen világot (1 Jn 5,19: „*az egész világ a gonosz hatalmában van*”).

De álljunk meg most egy pillanatra? Nem tűnik ez az egész túl mesésnek, mesekönyvbe illőnek? Kell erről ma beszélni? Lehet ma a Sátán és a démonok létezésében hinni? Nem elég az evangéliumról beszélni, azt prédikálni, és ezt a „sátán-démon témát” mellőzni? Nem lehet, hogy ez már „sok” a mai embernek, egyszerűen

hihetetlen egy mai világgéppel rendelkező egyén számára? Vagy ha a keresztyénekről beszélünk: feltétlenül szükséges ezzel ijesztgetni a híveket? Ezek jogos kérdések lehetnek, de önmagában a mi, az emberek ellenérzései, kétségei még nem hitelesíthetnek senkit sem az evangélium teljes képének a megcsonkításában, bizonyos részleteinek az elkendőzésében: Ne gondoljuk azt, hogy ez túlzás. A zsidók hittek a Sátán létezésében – ez egyértelműen kiderül, ha pl. Lukács evangéliumát tanulmányozzuk. Tudták azt is, hogy a Messiásnak el kell jönnie, azért, hogy leigázza a Sátán birodalmát, és hogy felállítsa saját királyságát a világban. Ezért úgy gondolták, a Messiásnak bizonyítania kell, hogy hatalma van a Sátán felett is. Ezért olvasunk arról, hogy Jézus szolgálata kezdetén, megfedte és visszautasította a Sántát, amikor ez kísérteni akarta. Erről beszél már – az egész ógyház értelmezése szerint – a Gen 3,15 is arról (rögtön az első emberpár bűnbeesése után), hogy az asszony fia – azaz Jézus, a kígyó – azaz a Sátán – fején fog taposni.

Ezért űzte ki Jézus az emberekből a démonokat. Számos olyan történet van az evangéliumokban, amelyek azt mutatják be, hogy amerre Jézus járt, démonokat űzött a megszállottakból, ezzel demonstrálva a hatalmát felettük. Sőt még olyanokból is kiűzte őket, akik semmiféle megbánást nem tanúsítottak, nem hogy hitet. Ezzel az erővel és hatalommal küldte ki apostolait; a Lukács evangéliumának 9. fejezetének első verse szerint erőt és hatalmat adott az apostoloknak minden ördög fölött. Azaz másoknak is adott hatalmából, bizonyítva újra, hogy hatalma van a sötétség erői felett. És magunk előtt látjuk a 72 tanítványt is, az első missziós útjukon, és bár ők nem voltak apostolok – hanem tulajdonképpen az első misszionáriusok –, akik ugyanarról az erőről tettek bizonyosságot, amivel Jézus kiűzte az ördögöket.

Érdekes, hogy amikor Jézus útjukra küldi ezeket a tanítványokat, nem mondja kifejezetten és konkrétan, hogy ördögöket fognak űzni. Annyit mond, hogy gyógyítsák a betegeket, és mondják azt, hogy elközelített az Isten országa. **Arról van tehát itt szó, hogy az evangélium prédikálása, az evangélium ereje elég volt ahhoz, hogy megszabadítsa azokat az embereket, akik felelnek az evangélium elhívó szavára, és akik hisznek. Azt látták a tanítványok, hogy nem tesznek mást, csak hirdetik az evangéliumot, és szabadulások történnek; Krisztus ereje ott van velük, és ezáltal győzedelmeskednek a sántáni erők felett.**

De mennyiben érint ez minket? Annyiban – és ezért fontos erről beszélni, mert megmutatja a valódi kontextusát, perspektíváját keresztyén életünknek és szolgálatunknak – hogy az evangélium hirdetése pontosan azt jelenti, hogy lelkeket szabadítunk meg, ragadunk ki a Sátán, a démonok markaiból. **Az evangélium továbbadása nem jelent mást, mint kiszabadítani egy embert a Sátán kezeiből, kiszakítani onnan, ahol addig volt. Az evangélium hirdetése és befogadása a sötétség hatalmának a megtörése, a szabadításnak – katonai nyelven fogalmazva – a „művelete”.** És ennek sikeres megvalósításához le kell győzni a pokol erőt. A démonok ereje felett győzelmet kell aratni. Az evangélium hirdetése, az evangelizáció, vagy akár a személyes

bizonyágtételünk ezért nem pusztán arról szól, hogy meggyőzzük az embereket jó és logikus érvekkel az igazság felől, tehát nem elméleti társalgás, vagy egy racionális vita. Valójában egy szabadítási hadművelet a sötétség természetfeletti valóságából, amelyben minden, még spirituálisan halottnak tekinthető ember a démonok, a sötétség erőinek kontrollja alatt van, a spirituális értelemben vett halál és vakság állapotában. Azért nehéz ezt megérteni, mert a biblia a spirituális állapotot nem attól teszi függővé, hogy ki mennyire intelligens, vagy, hogy kinek milyen az észbeli, értelmi kapacitása, hány diplomája van, vagy mennyire jól tudja magát kifejezni. Mennyire ijesztő belegondolni abba, hogy milyen birodalomhoz, vagy szellemi uralomhoz tartozik az, aki nem fogadta el megváltójának Krisztust. Ennek ellenére a Szentírás egyértelműen erről beszél, a Biblia narratívája egyértelmű: valaki vagy az Atyához tartozik, vagy pedig – ahogy Jézus fogalmaz – az ördög atyához. Valaki vagy a világosság fia, vagy a sötétség fia. Középútról nem olvasunk, nem hallunk. Ez nem azt jelenti, hogy az ilyen ember köznapi értelemben nem „rendes”, nem szerethető, de ettől függetlenül a Szentírás kijelentése erről a kérdésről egyértelmű és világos. Ez azt jelenti, hogy olyan emberekkel vagyunk kapcsolatban, akiknek önmaguktól, önmaguk erejéből kifolyólag nincs eszköztárunk, apparátusuk arra, hogy ellenálljanak, hogy maguktól újjászülessenek, hogy „megnyíljon a szemük és lássanak”. Nincs hatalmuk arra, hogy kiszabadítsák magukat a Sátán fennhatósága, hatalma alól. Ezt egyedül Isten tudja kezdeményezni, végrehajtani, Szentlelke által, az evangélium hirdetőin keresztül. **Ilyen értelemben az evangélium hirdetése mindig egy hadművelet, hogy az ellenség fennhatósága alá tartozó területre betörjünk, és kiszabadítsuk a fogva tartott túsokat.**

Kérdezheted, hogy miért van ennek jelentősége? Egész egyszerűen azért, mert a Szentírás az evangéliummal, az evangélium hirdetésével kapcsolatosan erről is beszél! Ez hozzátartozik a teljes képhez. Lehet, hogy nem látjuk, és nem érezzük az egyszerű hétköznapiakban, hogy mi a negatív szellemi erők céltáblái vagyunk; valószínűleg nem gondoljuk, hogy minden templomi alkalom, amin részt veszünk, minden igei szolgálat, minden egyes helyzet az életünkben, amikor hirdetjük az igét, az egyszersmind támadás a gonosz erői ellen. De a teljes képhez ez is hozzátartozik. Pál apostol is erről beszél, amikor megállapítja az Efézusi levélben: *„mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.”* Tudnunk kell tehát, hogy harcolunk, harcban állunk, és tudnunk kell azt is, hogy ki ellen folyik ez a harc!

De hogyan lehetett ez a harc sikeres a tanítványok esetében? Az egésznek a kulcsa a következő kifejezés: *„a te neved által”*. Azaz: Jézus ereje által. Emlékezzünk arra, amikor az Apostolok cselekedetei 19. fejezetében bizonyos ördögűzők (egy zsidó főpap, Skéva fiai) megpróbálkoztak hasonlóképpen ördögöt űzni, de a démon azt mondta: *„Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?”* Nem volt hatalmuk ezeknek az embereknek a démonok felett. Nem elég tehát azt mondani,

hogy természetfeletti erő birtokában űztek démonokat. Ezek az emberek pórul is jártak, hiszen a történet szerint úgy rájuk rontott a démontól megszállott ember, hogy összeverve, véresen, hanyatt-homlok kellett menekülniük.

Nem más, hanem Jézus neve, azaz Jézus ereje a döntő jelentőségű a tanítványok számára. Amit meg tudtak tenni, azt mind Jézus neve és ereje által voltak képesek megtenni.

Most lehet, hogy valaki azt kérdezi magában, hogy ha az apostolok ilyen dolgokat tudtak cselekedni Krisztus ereje által, sőt, a 72 tanítvány is hasonlókat tudott megtenni, akkor a mai hívők is meg tudják tenni mindezt? Látunk ma ilyen esetekre példát? Nos, nyilvánvalóan az apostolokra különleges feladat lett bízva, ami különleges felhatalmazással és erővel is járt. Nyilvánvalóan a 72 tanítványra is olyan erőt bízott az Úr, amelyet ez a hatalmas jelentőségű feladat megkívánt, ebben a különleges időszakában és periódusában a történelemnek. DE: mindez nem jelenti azt, hogy mi – nem csak most, hanem végig az egyház történetében – ne lennénk az Úr eszközei abban, hogy a Sátán karmaiból szabadítson meg lelkeket. Az evangélium ereje – amit hirdetünk – igenis velünk van, és mi ugyanúgy katonák vagyunk, akik betörnek az ellenség birodalmába, és győzedelmeskednek azzal, hogy az Úr eszközeiként lelkeket mentenek; azokat, akiket a Sátán és démonai tartottak fogva. A sötétség hatalmát rajtunk keresztül zúzza össze és semmisíti meg az evangélium ereje.

Valóban képesek vagyunk – Isten erejével – ilyet tenni? Valóban ilyen jelentősége lenne az evangélium hirdetésének?

Sokan azt gondolják, hogy különböző útja-módja van annak, ahogy a világra hatni lehet; pl. lehet az embereknek fizikailag segíteni... mondjuk úgy, hogy jobbá, kedvezőbbé teszed az életfeltételeit, a körülményeit. Lehet morálisan, kulturálisan, neveléssel hozzájárulni a világ jobbá tételéhez, de egyik sem jelent annyit, mint lelkeket szabadítani ki a Sátán uralma alól. És a kiküldött 72 tanítvány éppen ezt tapasztalta meg. Azt tapasztalták meg ezek a tanítványok, amely később csak még egyértelműbbé vált; Krisztus vállalta a halált, majd feltámadt, és Pünkösdkor elküldte a Szentlelket. Halálával és feltámadásával végleg megtörtött a Sátán hatalma.

És Jézus éppen ezt aényt, nevezetesen hogy a Sátánnak végleg megtört az ereje és hatalma, egy érzékletes képpel fejezi ki: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.” Hatalmas jelentőségű kijelentés! A Sátán villámként leesett az égből. Adódik a kérdés: mikor esett le vajon a Sátán az égből? Mikor történt, amit Jézus lát? Némelyek szerint a teremtés előtti időkre tehető ez az esemény, amikor is a Sátán fellázadt Isten ellen (erről már beszéltünk). De ez nem valószínű, mert ha erre akart volna utalni Jézus, akkor azt mondta volna, hogy „láttam, amint nagyon régen a Sátán kivettetett az égből.” Jézus azonban egy jelen idejű, folyamatos ígét használ. Mintha azt mondaná: „egyfolytában, szüntelenül látom, ahogy a Sátán leesik az égből.” Némelyek azt mondják, Jézus arra az esetre gondol – Lukács evangéliumának korábbi fejezetére

téve ennek bekövetkeztét – amikor is a Sátán megkísértette, de ő sikeresen kiállta a próbát. Mintha ezzel valóban, végre valahára megtört volna a Sátán és a démonok uralma. Megint mások azt mondják, hogy Jézus ezzel a „kereszt-eseményre” gondol, keresztthalálára (erről beszél pl. a Jn 31-32-ben, ahol is Jézus a világ fejedelmének, azaz a Sátánnak a megítélését a megjövendőlt keresztthalálával hozza összefüggésbe). Valaki egy jövőben bekövetkező eseményt ért Jézus szavai alatt, aminek lehet is némi alapja, hiszen a Jelenések 20. fejezetében arról olvasunk, hogy a Sátánt egy angyal a mélységbe veti, és megkötözi ezer esztendőre, és bezárja egy föld alatti mélységbe.

Nos, melyik eseményről lehet itt szó. Én azt mondom – más prédikátorokat követve –, hogy Jézus mindegyik említett eseményről beszél. Mindet látja, egyszerre. Mindent átfog, kezdve a Sátán lázadásától, annak végső bebörtönzéséig, egészen odáig, amikor is a Sátán végső büntetését elnyerve a tűznek tavába vettetik. Egyszerre látja, és fogja át ezzel a kijelentéssel a Sátán lefelé ívelő karrierjét, útját. Mintha azt mondaná a visszatérő tanítványoknak: „ezt látom: elküldtelek titeket, hirdettétek az evangéliumot, az emberek hallották, és sokan meg is szabadultak. És ennek innentől kezdve nincs vége; újra kimentek, újra megteszitek, amit mondtam, újra hirdetik a rólam szóló evangéliumot, és újra megszabadulnak az emberek; folyamatosan, újra és újra.” Ha így értjük Jézus szavait, akkor látjuk, hogy nem egyetlen eseményről van szó; nem kizárólag a Sátának az idők kezdetén véghezvitt lázadásáról, nem csak arról, amikor megkísérti Jézust szolgálatának kezdetén, nem csak a Sátán idők végén bekövetkező megkötözéséről.

Mit is mond Jézus: *„Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.”* Milyen kifejező kép. Mindenki látott már villámlást. Ahogy lecsap, átcikázik az égen, és közben dörög az ég. Majd miután villámlott, ismét sötét lesz. Újra villámlik, és ismét sötét. Mintha Jézus azt mondaná: „látom a Sátán utolsó villanásait, és a lelkek kiszabadulását. Amikor egy újabb lélek szabadul meg a Sátán és démonok hatalmából, újra villámlik, újra és újra.”

Ez egészen drámai. Amikor kimész, és hirdeted Jézus Krisztus evangéliumát, arról beszélsz, azt tárod más emberek elé, akkor – képletesen szólva – ugyanúgy láthatunk egy sátáni felvillanást, ami nem más, mint a pokol erőinek utolsó kétségbeesett lázadása. Látunk egy villámlást, és megmenekül egy lélek. És mintha Jézus azt mondaná a tanítványoknak: „én mindezt látom; látom, hogy amíg ti hirdetitek az evangéliumot, mi játszódik le a szellemi világban.” Tulajdonképpen, amit a tanítványok a lehető legközelebbről megtapasztaltak, azt Jézus egy magasabb nézőpontból megvilágítja: „démonokat űztetek, és én látom, hogy ez mit jelent. Ez azt jelenti, hogy a Sátán birodalma nyomban romba dől, amint egy lélek kiszabadul.”

Milyen érdekes, hogy a 21. vers megjegyzi, hogy Jézus abban az órában ujjongott a Szentlélek által. Mindannyian örültek, és ujjongtak. Miért örültek, miért ujjongtak? A Sátán birodalmán való hatalom és erő birtokában ujjongtak és örültek.

2. De a tanítványoknak ezen kívül még valami miatt volt okuk az öröme, ami szorosan kapcsolódik az előzőekhez, és Jézus ezt az igazságot még egy rendkívül kifejező képpel tetézi a 19. versben: „*Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és semmi sem árthat nektek.*” Ha ez igaz, akkor válasz lehet a kételyeinkre, félelmeinkre. Mert ha valóban ilyen szellemi hatalmakkal kell szembe néznünk, valóban léteznek a Sátán és a démonok, akkor az emberben ösztönösen megjelenik a félelem; „merem én ezt, tudom én ezt... nem lenne ésszerűbb békében hagyni, nem bolygatni a szellemi világ erőit? Nem lenne kifizetődőbb és békésebb nem konfrontálódni velük?” Azonban Jézus idézett kijelentése valóban olyan jelentőségű tény, valóságot jelöl, ami nem csak a 72 tanítványt, hanem minket is örömmel tölthet el: „*hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok*” (Nyilvánvalóan itt Jézus nem különféle állatokról, egy ízeltlábúról, meg egy hüllőről beszél, hanem metaforikus értelemben a negatív szellemi erőkről, a démonokról, csak úgy, mint a Jelenésekben, ahol a démonokról úgy esik szó, mint békákról).

Egyébiránt Jézus itt egy nagyon erőteljes kifejezést használ, amikor azt mondja, „hatalmat adok nektek”. Amit „hatalomnak” fordítunk egyszerre jelent hatalmat, dominanciát, erőt, autoritást, jogot. Jézus jogot, erőt, hatalmat ad arra, hogy akik őt követik, skorpiókon és kígyókon tapossanak, az ellenség minden erején. Azaz: lehet, hogy meg akarnak ezek az erők akadályozni, lehet, hogy utunkba akarnak állni, de nem fog nekik sikerülni, nem képesek megakadályozni azt, amire Isten elhívott bennünket. **Ezt azt jelenti, hogy Jézus megadta és biztosítja a Sátán birodalmával, annak erőivel szembeni védelmet számunkra.** Ez egészen konkrétan azt jelenti, hogy nem kell félnünk, nem kell ódzkodnunk attól, hogy amikor keresztyénként szolgálatot végzünk, akkor ezt az aspektust, a negatív szellemi erővel való harcot is szemünk előtt tartjuk; tisztában lehetünk, sőt, kell vele lennünk, és bátran felvehetjük a kesztyűt, hiszen Jézus, a mester maga biztosít számunkra védelmet; az ő szavának hatalmát és erejét!

3. Azonban a tanítványok örömeinek– túl azon, hogy hatalmuk volt a gonosz birodalma felett és túl azon, hogy védelmet élveztek azzal szemben – volt még egy oka, és talán ez volt a legjelentősebb ok; az isten királyságához való tartozás ténye.

Jézus úgy kezdi a 20. versben: „*De, ne annak örüljete*”, értve mindarra, amelyek előbb történtek. Azaz, „az örömötök ne korlátozódjon pusztán arra, hogy ezek a gonosz lelkek engedelmessékednek nektek”. Mintha Jézus azt mondaná: „valóban, ez öröme ad okot, én is örülök veletek, hiszen látom, ahogy a Sátán újra és újra elbukik, egyre lejjebb, de az örömötök ne erre korlátozódjon. Ez mind csak időleges.” Ez csak most, ebben az életben történik. De akkor minek is kellene örülni? Annak, hogy a „*nevetek fel van írva*”... Hová van felírva? A „*mennyekbe*”! Azaz nem csak Istennek ebben az életben megnyilvánuló erejét élvezhetitek, nem csak a

már most megnyilvánuló hatalmát, hanem Istennek örökké tartó, és az örök életre vonatkozó áldását!

El tudjuk képzelni, hogy ezt mennyire bátorító lehetett magától Jézustól hallani? Ahogy odamegy hozzád és személyesen neked azt mondja: „a te neved fel van írva a mennyekben, ha bármi kételyed is lenne...” Mindezzel Jézus kifejezi azt, hogy a keresztyéneknek – és sajnos vannak felekezetek, gyülekezetek, ahol a megfelelő hangsúlyokat elvétik ezzel kapcsolatosan – nem szabad beképzeltnek lenniük a jogos örömkön túl amiatt, hogy bizonyos hatalmuk van a démonok felett, és amiatt, mert védelmet élveznek velük szemben. **Nem ez a keresztyén reménység központja;** nem az a keresztyén reménység, hogy ilyen „természetfeletti” képesség birtokában az ember megmámorosodik önmagától, erejétől, képességeitől, jogaitól. Sajnos az ilyen hamis elképzelésekből, hangsúlyeltolódásokból adódnak azok a visszatetsző gyakorlatok és esetek, amikor ilyen–olyan, magukra felkentként tekintő személyek visszatetsző módon, büszkeséggel eltelve demonstrálják úton–útfélen, saját, csodálatos képességeiknek képzelt erejüket. Továbbá az ilyen hangsúlyeltolódásokból fakadhat az a tévképzet is, amely minden bokor mögött démont, vagy valami negatív szellemi erőt lát, és mindenkiből ki akar űzni valamit.

Jézus egyértelműen fogalmaz: annak kell örülni, hogy a nevünk fel van írva a mennyekben. Ez az, ami a legnagyobb örömünk oka. Minden önmegtagadás, minden „kereszthordozás”, minden alázat és engedelmesség, amelyet az Úr megkövetel az őt követőktől, minden világtól való elfordulás végső jutalma éppen ez: a nevünk fel van írva a mennyben – vagy ahogy máshol olvassuk, „az élet könyvében”. Ez legyen a legfontosabb motivációnk, hogy mint tanítványok, elszakíthatatlanul az Úrhoz tartozunk, és ez adja meg a legnagyobb örömet.

És emellett természetesen bíztasson minket az, hogy a Sátán semmit sem tud tenni ellenünk; nem tudja legyőzni Krisztus evangéliumának az erejét, amelynek hirdetésére és szolgálatára kiválasztott bennünket az Úr; ha Ő szuverén akaratából úgy választott, hogy rajtunk keresztül növekszik az Ő országa, rajtunk keresztül hirdettetik az evangélium, akkor örüljünk annak, hogy minket is eszközként használ abban, hogy a Sátán, Krisztus által végleg megtört, maradék hatalmát összezúzza és letörje, így szabadítván meg sokakat az ő hatalmából. Ámen!

Márkus Tamás